

Ὅποιος μπιρμπάντες ἀρνηθῆ τὸ κόμμα μας καὶ πάλι
τοῦ βάζω μὰ τὸν Ἅγιο μου αὐτὸ τὸ σερβιτσάλι.

Σημαντικαὶ εἰδήσεις,
ποῦ εἶναι νὰ σαστίσης.

Ὁ διάβολο ἢ γλῶσσα μου νὰ κόψη καὶ νὰ ράψη;
Ὁ διάβολο νὰ πῆ κανεὶς, τί διάβολο νὰ γράψη;
Ὅλο τὰ ἴδια, τίποτα δὲν γίνονται καινούρια
καὶ ὅτι βουλή δὲν φαίνεται καμμιά ὡς τώρα φούρια,
ἐν ἄρχισαν οἱ κεραυνοὶ νὰ κέφτουν τοῦ Λεβίδη,
ἐν ἄρχισαν ἢ μαγκουριαῖς καὶ τὸ σκυλοβρισίδι.

Ὁ Δεληγιάννης ὅτι βουλή ἀκόμη δὲν πηγαίνει,
καὶ τοῦτο σχολιάζεται παντοῦ ποικιλοτρόπως
καὶ ὁ ἓνας καὶ ἄλλος ἀγνοεῖ τί τοῦτο νὰ σημαίνει
καὶ εἰς πολὺν ἐρεθισμόν εὐρίσκεται ὁ τόπος.
Ποικίλα διαδίδονται εἰς τὰς μεγάλας σφαίρας
καὶ διατρέχει πονηρὰς τὸ ἔθνος μας ἡμέρας

Ὁ Σούτσος κάλην βουλευτοῦ, ὡς λέγουν, δὲν θὰ βάλῃ,
ὅπου τὰ ἐχάλασε μὲ τὸν Πρωθυπουργόν,
ἀλλ' ὅμως τὰ ξανάφτειρε μᾶς βεβαιόνουν ἄλλοι
καὶ περὶ ψήφων ἤρχισε σπουδαίως ἐνεργῶν.
Ἐν τούτοις τὴν ἀλήθειαν κανένας δὲν εἰξεύρει
καὶ ὁ ἐνδιαφερόμενος ἄς πάη νὰ τὴν εὔρη.

Περὶ χαρίτων ὁμιλοῦν Λεβίδης τε καὶ Ράλλης
καὶ ὅτι τὸν Βουλπιώτη γίνονται καὶ οἱ δύο τὼν κουνοῦπι,
ἐν τούτοις διαδίδεται μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
πῶς καὶ ὁ Σκουλούδης ἠθύμως μαζί μὲ τὸν Τρικούπη.
Καὶ αὐτὸ θὰ εἶν' ἐμπόδιον ὅτι τὴν δόξαν τῆς πατρίδος
καὶ εἰς τὴν ἀποξήρανσιν τῆς λίμνης Κωπαίδος.

Καὶ γὰρ τὰ ψηφοδέλτια ἐκεῖνα τὰ λευκά,
ποῦ ἤσαν ὅπου τοῦ Αὐγερινοῦ τὴν νέαν ἐκλογὴν,
οὐχὶ ὀλίγα στόματα διέδωσαν κακά
καὶ οὐρανὸν ἐτάραξαν καὶ θάλασσαν καὶ γῆν.
Ἡ δὲ ἀντιπολίτευσις φωνάζει μ' ἓνα στόμα
πῶς διεσπάσθη τὸ πυκνὸν τοῦ Ὑπουργείου κόμμα.

Πολὺς ἠκούσθη θόρυβος καὶ ταραχὴ μεγάλη
καὶ ὅπου τὸν Τρικούπη πάμπολλοι ἀνεβοκατεβαίνουν,
οὐχ ἦττον ὅμως ὁ Μπαζιάς, ὁ Κοτσομπλῆς καὶ ἄλλοι
εἰς τῆς συμπολιτεύσεως τάς τάξεις διαμένουν,
καθὼς αὐτοὶ τὸ βεβαιοῦν μὲ τὰ ὀνόματά των
καὶ τοῦτο διευκρίνισε τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων.

Πολλοί γυρεύουν Ὑπουργοὶ μὲ τὸ στανιὸ νὰ γίνουν,
ἀλλέως τὸν Πρωθυπουργὸν ἵστα κρύα τὸν ἀφίνουν
κι' ἀλλάζουν φύλλο ἵστη στιγμή καὶ σύμβολον καὶ χρῶμα
καὶ μοναχοὶ τῶν ἔπειτα κατασκευάζουν κόμμα,
ἢ πάνε μὲ τὸν Θεοδωρῆ καὶ μὲ τὸν Μολαίτη
καὶ χάνει ὁ Χαρίλαος Παρασκευῆ καὶ Τρίτη.

Καὶ βάζει ὁ Πρωθυπουργὸς τὰ χέρια μὲς ἵστην τσέπη
κι' ἀρχίζει τὸν περίπατο καὶ λυπημένος βλέπει
πῶς οἱ χρυσοὶ του βουλευταὶ δὲν ἀλλάξαν κεφάλι,
πῶς οὔτε περιφέρεια τὸν ὠφελεῖ μεγάλη,
πῶς οὔτε ἡ διάλυσις τοὺς βάζει ἴση γνῶσι
καὶ πρέπει τὸ **σικτιρ πιλάφ** καὶ πάλι νὰ τοὺς δώσῃ.

Νέων βασάνων στάδιον καὶ πικριῶν ἀνοίγει,
ἂν δὲ κι' ὁ πρόφην πρεσβευτῆς ἀπὸ τὸ κόμμα φύγῃ
καὶ πάῃ μὲ τὸν Λεμονῆ καὶ μὲ τὸν Δεληγιάννη,
ἔ! τότε κι' ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου θὰ σημάνῃ.
Μὰ τοῦτο δὲν πιστεύομεν πῶς εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ
κι' ὁ **Ἰνδαλγὸς** πιστότατος ἵστο κόμμα του θὰ μείνῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἵστον Παιραιᾶ συχνάκις κατεβαίνει
καὶ εἰς τοῦ Τσίλλερ τὸ λαμπρὸν περίπτερον πηγαίνει
καὶ ἀπ' ἐκεῖ μονάχος του τῆ θάλασσα κυττάζει
καὶ ὄλο συλλογίζεται καὶ ὄλο σχεδιάζει
μὲ ποῖον τρόπον εἴμπορεῖ τὸ πέλαγος νὰ φέρῃ
κοντὰ ἵστης Ἀκροπόλεως τὰ δοξασμένα μέρη.

Ἐφέτος λέγουν μερικοὶ πῶς δὲν θὰ ταξειδέψῃ
καὶ ἵστο Τασί λέγεται πῶς θὰ καλοκαιρέψῃ.
Καὶ ἀπὸ τοῦτο φαίνεται πῶς θὰ ἴχωμε εἰρήνη,
γιατὶ ἂν ἦταν πόλεμος τώρα κοντὰ νὰ γίνῃ,
εἰς τὴν Εὐρώπῃ θὰ φευγε μὲ πρῶτον ἀπ' εὐθείας,
διὰ νὰ φέρῃ ἀπ' ἐκεῖ φορτία συμπαθείας.

Ἀλλὰ σῶς ἀναγγέλλομεν καὶ μίαν δυστυχίαν,
πῶς καὶ ὁ πρίγκηψ Μπούμπουλης δεινῶς ἐμαχεσάτην,
πλὴν δι' αὐτὸ μὴν ἔχετε ποσῶς ἀνησυχίαν,
διότι δὲν ἐχάσαμεν ψυχὴν προσφιλεστάτην.
Τὰ βόλγα ἐσεβάσθησαν τοῦ Πρίγκηπος τὸ σῶμα
καὶ φαίνεται εἰς ὄλους μας πρὸ ζωντανὸς ἀκόμα.

Μᾶς ἦλθε κι' ὁ Σεϊφουλλάχ ἀπὸ τὴν Ἐλασσῶνα
καμαρωτὸς καὶ λυγιστὸς καὶ ντοῦρος σὰν κολῶνα
καὶ νῦν ἐφάνη κατ' αὐτὰς ἐν μέσῳ τῶν τριόδων
γλυκὺς καὶ ροδοκόκκινος ὡς Ἀπριλίου ρόδον.
Πρὸς τούτοις ἀναγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν ἐν λύπῃ
πῶς φεύγει καὶ ὁ Σέμς-ουδ-δίν καὶ μᾶς ἐγκαταλείπει.

Μᾶς ἦλθε καὶ ὁ θίασος ὁ τῆς Κεφαλληνίας
μετὰ κραυγῶν καὶ κοπετῶν καὶ τόσης ἀρμονίας.
Ἐμπρὸς λοιπὸν, φιλόμουσοι, ἔμπρὸς, **λιμοκοντόροι**
καὶ ἦλθαν οἱ βαρύντοιοι καὶ ἦλθαν οἱ τενόροι,
μᾶς ἦλθαν κομπριμάριαι, μᾶς ἦλθαν πριμαδόναϊς,
ἢ Ἀδελίνα δηλαδὴ κι' ἢ ἄλλαις ἢ γοργόναϊς.

Ἐμπρὸς φιλόμουσον κοινόν κι' ἀρχίζει ὦρα ὦρα
τὸ **Ἐμακιάβι ἔρι τού, τ' Ἀντίο Λεονώρα,**
ὁ **Φάουστ,** ὁ **Φρά-Διάβολος,** κι' ὁ **Ρού-Βλὰς** ἐκείνῃ
στηθοκτυπήματα, φωναῖς, λιγοθυμαῖς καὶ θρήνος,
ποῦ ὅποιος τέτοια πράγματα τὰκούει καὶ τὰ βλέπει
ἀνάγκη νᾶχη δώδεκα μαντύλια μὲς ἵστην τσέπη.

Ἀνοίγει πρὸς τὸ θέατρο... ψυχὴ μου τί γλυκάδα!
μπάστα Ἰγκιούλια, βρὲ παιδιὰ, κι' ἢ ἄλλαις πριμαδόναϊς
ἀλλὰ ἐμένα μούρχεται μὲ τούτη τὴν λιγακάδα
νὰ πάω εἰς τὴν Κηφισσιὰ νὰ κόψω ἀνεμώναις,
νὰ ἔαπλωθῶ σὰν γαΐδαρος στὰ πράσινα χορτάρια
καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ τραγουδῶ «ὡς πότε πᾶλληκάρια.»

Δόξα νᾶχη ὁ Θεὸς
κι' ἐτυπώθη ὁ Ρ ω μ ῆ ο ς .

Ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς πλήρη σώματα Ρ ω μ ῆ ο ὦ ἐτύπωσ' ἢ Ἐστία
κι' ἂν θέλῃς στὰ βιβλία σου καὶ τὸν Ρ ω μ ῆ ο νὰ βάλῃ
διὰ νὰ βλέπῃς κάποτε τοῦ Φασουλῆ τᾶστεία,
εἰς τὴν Ἐ σ τ ί α ν πῆγαινε κι' εἶναι γνωστὸς ὁ δρόμος
τιμὴ δραχμαὶ τριάκοντα ὀλόκληρος ὁ τόμος.

Ἱστορία Ἐθνικὴ
Παπαρηγοπουλική.

Ἀπὸ τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη,
καὶ Ἄτλας γεωγραφικὸς ἐσχάτως ἐτυπώθη,
ποῦ μένει ὡς ἐκστατικὸς ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἴδῃ
καὶ δωρεὰν εἰς ἕκαστον συνδρομητὴν ἐδόθη.
Θαυμάσιον ἐξώφυλλον, περίχρυσον, ποικίλον
κοὶ μαρτυροῦν ὑπέροτρον καλαισθησίας ζῆλον,
μὲ θαυμαστὴν κομψότητα, μὲ γλαφυρὰς εἰκόνας,
μὲ Σαλαμίνας, Πλαταιάς, Μυκάλας, Μαραθῶνας,
μὲ Μακεδόνων κι' Ἀλβανῶν ἀρχαιοτάτας πόλεις
κι' οὕτως εἰπεῖν παράρημα τῆς ἱστορίας ὅλης.
Ἐν τούτοις ἐτελείωσε κι' ὁ τρίτος τόμος τώρα,
ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ τέταρτος τελειώνει ὦρα ὦρα.

Λοιπὸν ἢ Κ α θ η μ ε ρ ι ν ῆ, ἑφημερὶς σκερτσόζα,
χωρὶς πομπῶδες πρόγραμμα, χωρὶς καμμία πόζα,
τὴν αὔριον Κυριακὴν ἵστοὺς δρόμους θὰ προβάλλῃ
τὰ δίκαια καὶ πρέπειντα πρεπόντως νὰ μᾶς ψάλλῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἵστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμαϊς τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νύκτα ἵμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους
μ' εὐρητήρια, σαντοῖρια — καίμια μάνδρα μὲ γοιδοῦρια